ICCJ – Cerere de obligare a pârâtului la plata cheltuielilor de judecată formulată în cadrul unui litigiu având ca obiect suspendarea efectelor actului administrativ. Imposibilitatea punerii pârâtului în întârziere

Legislaţie relevantă:

- Codul de procedură civilă art. 454
- Legea nr. 554/2004, art. 14, 15

Potrivit dispoziţiilor art.454 din noul Cod procedura civilă, „pârâtul care a recunoscut, la primul termen de judecată la care părţile sunt legal citate, pretenţiile reclamantului, nu va putea fi obligat la plata cheltuielilor de judecată, cu excepţia cazului în care, prealabil pornirii procesului, a fost pus în întârziere de către reclamant sau se afla de drept în întârziere.

Cum în materia contenciosului administrativ şi fiscal, actul administrativ-fiscal este executoriu şi numai instanţa de judecată poate suspenda executarea acestuia, prin intermediul procedurii prevăzute la art.14 şi 15 din Legea nr.554/2004, modificată şi completată, pârâtul nu se poate afla de drept în întârziere şi nici nu există posibilitatea punerii acestuia în întârziere prealabil pornirii procesului.

Decizia nr. 2130 din 8 mai 2014

Direcţia Generală a Finanţelor Publice Tulcea aduce critici referitoare la nemotivarea sentinţei recurate şi, de asemenea, la nelegalitatea acordării cheltuielilor de judecată în valoare de 28.480,32 lei către reclamanta S.C. ME SA.

Argumentele D.G.F.P. Tulcea în susţinerea nemotivării sentinţei recurate vizează, pe de o parte, situaţia plăţii cauţiunii pentru acordarea suspendării executării Deciziei de impunere şi, pe de altă parte, efectele cererii de achiesare a autorităţii fiscale la pretenţiile societăţii.

Sub aspectul acordării cheltuielilor de judecată în cuantum de 28.480,32 lei, recurenta consideră că acestea sunt inadmisibile în contextul în care pârâta, de bună credinţă a achiesat la cererea reclamantei, prin cererea de achiesare nr.4977/ 19.03.2013, iar în subsidiar nefondate, întrucât onorariul de avocat este nejustificat de mare în raport de dispoziţiile art.451 din Noul Cod de procedură civilă.

Din actele dosarului, reiese că Direcţia Generală a Finanţelor Publice Tulcea, în calitate de pârâtă, a depus o cerere prin care a recunoscut, înaintea primului termen de judecată, pretenţiile reclamantei, fiind de acord cu admiterea cererii de suspendare a executării actului administrativ-fiscal.

Potrivit dispoziţiilor art.454 din Noul Cod procedura civilă, „pârâtul care a recunoscut, la primul termen de judecată la care părţile sunt legal citate, pretenţiile reclamantului, nu va putea fi obligat la plata cheltuielilor de judecată, cu excepţia cazului în care, prealabil pornirii procesului, a fost pus în întârziere de către reclamant sau se afla de drept în întârziere.

Cum în materia contenciosului administrativ şi fiscal, actul administrativ-fiscal este executoriu şi numai instanţa de judecată poate suspenda executarea acestuia, prin intermediul procedurii prevăzute la art.14 şi 15 din Legea nr.554/2004,

modificată şi completată, se constată că reclamantul nu se află de drept în întârziere şi nici nu există posibilitatea punerii în întârziere prealabil pornirii procesului.

Prin urmare, dispoziţiile art.454 Noul Cod procedura civilă cu privire la exonerarea pârâtului de plata cheltuielilor de judecată sunt aplicabile, iar instanţa de fond, în mod eronat a admis cererea de obligare a acestuia la suportarea taxei de timbru/ timbru judiciar, precum şi a onorariului de avocat, suportate de reclamantă.

Faţă de acestea, în temeiul art.497 Noul Cod procedura civilă şi art.20 alin.(3) din Legea nr.554/2004, modificată şi completată, recursul a fost admis, sentinţa atacată a fost casată în parte, în sensul înlăturării din dispozitiv a obligării autorităţii fiscale pârâte la plata cheltuielilor de judecată în sumă de 28.480,31 lei.